

Arrest

nr. 299 418 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 januari 2021. Op 29 januari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 18 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent afkomstig van het dorp Ghalanay gelegen in het district Deh Bala (Haska Mina) van de provincie Nangarhar. Je bent minderjarig en je bent geboren op [xx.xx] 2004.

Op 29 januari 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Ten overstaan van de DVZ verklaarde je dat je Afghanistan was ontvlucht nadat je beschuldigd werd van betrokkenheid bij de dood van [K.] zoon van [A. K.]. De familie van [K.] dacht dat jij informatie had doorgegeven aan [N.] en dat hij de moord zou hebben gepleegd. Er werd een jirga gehouden, maar de situatie raakte niet opgelost. [A. K.] wilde wraak nemen op jou. Hierdoor besloten je vader en je oom dat je het land moest verlaten en regelden zij je reis. Ten overstaan van het CGVS verklaarde je dat je voordien niet de waarheid had verteld over je vluchtmotieven. In werkelijkheid ben je vertrokken uit Afghanistan omdat er onmin was ontstaan tussen jou en je familieleden. Je kon je niet vinden in de strenge maatschappelijke regels rond religie en sociale omgang. Je kon het goed vinden met je nicht, maar je mocht niet met haar omgaan omdat dit als zeer ongepast wordt beschouwd in jullie cultuur. Je gaf aan dat je met haar wilde trouwen, maar er werd niet naar je geluisterd en je nicht werd aan iemand anders beloofd. Toen jullie toch samen waren, werden jullie betrapt en geslagen door haar vader. Je werd hierdoor ook gestraft en geslagen door je eigen vader. Je vond het ook niet kunnen dat je familie je verplichtte om strenge religieuze regels te respecteren die geen weerslag vinden in de Koran. Je ervaarde een gebrek aan persoonlijke vrijheid en je besloot zelf om Afghanistan te verlaten zonder medeweten van je ouders. Je nam het openbaar vervoer naar het district Khogyani waar [h. H.] woonde, een drughandelaar waar je familie en jij zelf mee samenwerkte. Je besprak je situatie met [h. H.] en hij was akkoord om je reis te betalen. Hij kon daarvoor 10.000 dollar missen. [H. H.] regelde een smokkelaar en diezelfde dag ben je vertrokken. Je verzocht [h. H.] niets te zeggen aan je ouders. Je vreest dat je familie je zal willen vermoorden omdat je vertrokken bent naar Europa. Je reisde zo'n 7 à 8 maanden via Kaboel, Nimruz, Baluchistan (Pakistan), Iran, Turkije, Griekenland, de Balkan, Oostenrijk en Frankrijk om op 28 januari 2021 België te bereiken. Sinds je in België bent, hang je wel nog steeds de islam aan, maar praktiseer je je geloof op de wijze die je zelf het best acht. Je wilt niet meer terug naar een situatie waarbij je deze vorm van vrijheid niet zult hebben.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een kopie van je taskera, een kopie van een schoolattest, een kopie van een vaccinatiekaart, een kopie van de taskera van je vader, een kopie van het diploma van je vader en een kopie van een attest van zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je nieuwe verklaringen blijkt dat je het in Afghanistan moeilijk had met de strenge maatschappelijke regels op het vlak van sociale omgang en religie. Je zou je niet meer terug kunnen aanpassen aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij. Je vreest bij terugkeer te zullen worden gedood door je familie omdat je wegliep van huis en naar Europa vluchtte en je de islam niet volgt op hun manier. Je vreest ook de taliban nu zij op de hoogte zijn van je vertrek uit Afghanistan.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Wat betreft het relaas dat je uiteen hebt gezet bij de DVZ, geef je zelf aan dat dit om een compleet verzonnen verhaal ging dat je hebt gefabriceerd met de hulp van derden (CGVS, pg 2 en pg 10). Er werd je wijsgemaakt dat je andere zaken diende te vertellen om zo meer kans te maken op bescherming en je hebt tot je grote spijt dit verkeerde advies opgevolgd (CGVS, pg 10). Hoewel er enig begrip kan worden

opgebracht voor het feit dat je je als jongere, rekening houdend met je leeftijd, liet beïnvloeden door anderen om bedrieglijke verklaringen af te leggen en het goed is dat je hier nu van afstapt, moet toch aangestipt worden dat dit hoe dan ook in zekere mate een voorbehoud plaatst bij je algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van je nieuwe verklaringen. Hieruit blijkt immers dat je er kennelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen ten overstaan van de Belgische asielinstanties wanneer je denkt daardoor meer kans te maken op internationale bescherming.

Bovendien heb je hierdoor de elementen die je op heden inroept, geheel onvermeld gelaten bij de DVZ. Je hebt helemaal niet aangehaald dat je zonder medeweten van je familie was vertrokken en dat je zelf zou hebben besloten dat je moest vluchten. Je verklaarde dat je vertrek geregeld werd door je oom en je vader (DVZ, verklaring nr 32). Ook riep je geen enkele vrees in ten aanzien van je eigen familie (DVZ, vragenlijst CGVS, nr 3). Je had wel de mogelijkheid om naast je gefabriceerd relaas nog toevoegingen te doen en andere problemen te vermelden, maar je hebt nagelaten dit te doen (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.6, 3.7). Ondanks de toegevingen die je nu doet, blijft dit een belangrijke omissie die afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees voor je familie. Er kan dan ook niet zomaar volledig over deze voorgaande verklaringen heen gestapt worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van je nieuwe verklaringen.

Daarbij komt dat je nieuwe verklaringen op zichzelf niet konden overtuigen van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde:

Zo slaag je er niet in je bewering dat je als minderjarige zonder medeweten en hulp van je familie bent kunnen vertrekken uit Afghanistan, aannemelijk te maken. Je verklaart dat je dit kon doen dankzij de hulp van [h. H.], een drughandelaar uit het district Khogyani. Deze man zou bereid zijn geweest om voor jou rond de 10.000 dollar te betalen en een smokkelaar te regelen (CGVS, pg 10). Je zou dan beloofd hebben dit enorme bedrag te zullen terugbetalen (GGVS, pg 10). Je stelt dat je aankwam bij [h. H.] en dat je diezelfde avond nog bent kunnen vertrekken met de smokkelaar (CGVS, pg 11). Je kon deze man dus blijkbaar onwaarschijnlijk snel ervan overtuigen om voor jou een dergelijke grote som op tafel te leggen. Hij zou daarbij geen bijzondere reactie hebben vertoond toen je plots bij hem opdook en vertelde dat je naar Europa wilde vertrekken, hetgeen merkwaardig lijkt wanneer een minderjarige, een zoon van een vriend, zo komt aankloppen voor hulp (CGVS, pg 11). Je geeft in eerste instantie aan dat [h. H.] niet wist dat je ouders niet op de hoogte waren van de situatie, maar vlak daarna zeg je dat je aan [h. H.] vroeg om het te verzwijgen voor je ouders en hen zeker niet in te lichten dat je weg was (CGVS, pg 11). Hieruit blijkt dan weer dat hij net wel beseftte dat je zonder toelating van je ouders wilde vertrekken. Dat een persoon die je als een vriend van je vader omschrijft in een dergelijke situatie zou zijn ingegaan op jouw verzoek om je familie niet in te lichten over je plannen en je vertrek mogelijk te maken, komt niet aannemelijk over. [H. H.] zou op die manier immers lijnrecht ingaan tegen het gezag dat je vader als gezinshoofd over jou, als minderjarige zoon, heeft (zie ook informatie toegevoegd aan je administratief dossier). Erop gewezen dat het cultureel gezien niet aanvaardbaar lijkt dat iemand een minderjarige zoon van een ander gezin zonder akkoord van zijn ouders op zo'n manier zou helpen (laten vertrekken uit Afghanistan), erken je dat dit inderdaad zo is en geef je aan dat je [h. H.] echt over te streep hebt kunnen trekken om je te helpen (CGVS, pg 17). Vervolgens moet dan evenwel blijken dat je hierover slechts een half uur met hem zou hebben gesproken (CGVS, pg 18). Dit alles komt totaal onaannemelijk over. Hieruit volgt dat je naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk met medeweten en goedkeuring van je familie naar hier werd gestuurd, hetgeen de geloofwaardigheid van je bewering dat je familie je zou willen vermoorden omdat je stiekem bent gevlucht, ondergraaft.

Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat je niets kan vertellen over de reactie van je vader en/of andere familieleden toen ze begrepen dat je stiekem was vertrokken hoewel dit volgens jou op zich al een grote schande is en al reden genoeg zou zijn om je te vermoorden (CGVS, pg 15). Sterker zelfs, je stelde dat je geen idee hebt van hun reactie en dat je er niet wakker van lag omdat je nu eenmaal al weg was (CGVS, pg 11 en 12). Dit relativeert in zeer sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van je beweerde vrees om vermoord te zullen worden door je eigen familie wegens een vertrek zonder toestemming. Indien je werkelijk zou moeten vrezen voor je leven omdat je zonder toelating van huis bent vertrokken, mag aangenomen worden dat de concrete reactie van je vader en/of andere familieleden op je vertrek je wel degelijk zou interesseren. Je hebt bovendien nog contact met je neef en je moeder en zij blijken je wel nog te steunen – ze zorgden ervoor dat je aan documenten kon komen en je moeder begrijpt je – zodat je op de hoogte zou kunnen en moeten zijn van de reactie van je vader en/of andere familieleden op je vertrek en je zodoende in staat zou moeten zijn om je vrees enigszins te concretiseren, quod non (CGVS, pg 4, 9, 15, 16).

Doorheen je verklaringen, voerde je verder geen enkele concrete indicatie aan die zou kunnen aannemelijk maken dat je familie je zou willen vermoorden bij terugkeer naar Afghanistan, ook niet omwille van je gewijzigde praktijk van de islam (CGVS, pg 15). Je beweerde wel dat er concrete aanwijzingen zijn, maar gevraagd om dit toe te lichten, zegde je enkel dat je niet veel over praat en dat je hen (je familie) 'gewoon' duidelijk gemaakt hebt dat je nu jouw leven leidt en dat zij mogen bepalen hoe zij hun leven

leiden (CGVS, pg 15). Hieruit kan geenszins worden opgemaakt dat je familie je zou willen vermoorden. Het louter uiten van een vrees is niet voldoende om deze vrees ook aannemelijk te maken. Hiertoe dien je als verzoeker je vrees in concreto aan te tonen.

Aangaande je gewijzigde praktijk van de islam, moet opgemerkt dat je op deze basis evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebt kunnen maken. In jouw geval blijkt dat je wel nog de islam aanhangt, maar dat je op eigen wijze je geloof wenst te praktiseren. Je wilt de persoonlijke vrijheid genieten om zelf te kunnen bepalen wanneer je bijvoorbeeld bidt. Je bent van mening dat anderen, zijnde je familie en de taliban, je niet zouden mogen verplichten om op hun manier het geloof te belijden (CGVS, pg 8, pg 12). Hoewel het begrijpelijk is dat je meer persoonlijke vrijheid wenst dan wat mogelijk is op dat vlak in Afghanistan omdat je er de geldende maatschappelijke en religieuze waarden en normen en de eisen van je familie dient te respecteren, is dit feit op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Je kritiek beperkt zich tot de gestrengheid van de religieuze praktijk binnen jouw familie en in Afghanistan in het algemeen (CGVS, pg 12 en 13). Je vindt het namelijk niet kunnen dat je familie je zou verplichten om bijvoorbeeld vroeg in de ochtend te bidden omdat dit strenger is dan hetgeen de Koran voorschrijft (CGVS, pg 13). Ook ben je er tegen dat je verplicht naar de Koranschool moest gaan (CGVS, pg 13). Verder wens je de vrijheid te hebben om meisjes te ontmoeten (CGVS, pg 13). Je kan verder geen concrete voorbeelden meer geven van elementen van de religieuze praktijk van jouw familie die volgens jou strenger zijn dan de voorschriften van de Koran (CGVS, pg 13). Je uit geen fundamentele bezwaren tegen de religie op zich. Je beschouwt jezelf nog steeds als moslim. Noch voer je fundamentele bezwaren aan tegen het gebed op zich of andere onderdelen van de religieuze praktijk zoals de ramadan of religieuze feesten zoals de eid (CGVS, pg 8, 12, 13). Je neemt immers, weliswaar in beperkte mate, zelf nog deel aan deze aspecten van de religieuze praktijk. Je stelt dat je enkele keren je gebed deed sinds je aankomst in België en dat je enkel naar de moskee ging bij de eid, maar je verzet je op zich dus niet tegen het gebed op zich (CGVS, pg 8, pg 12). De ramadan volgde je nog, maar je was minder strikt hierin dan hoe dit in Afghanistan zou zijn (CGVS, pg 13). Hieruit blijken geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen die dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan. Aanpassingen om zich aan bepaalde culturele en religieuze standaarden of normen te conformeren, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Er kan bijgevolg van je verwacht worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Eenzelfde redenering geldt wanneer het gaat over sociale omgang met meisjes, hetgeen als zeer ongepast wordt beschouwd in Afghanistan. Ook hier zal je je moeten aanpassen aan de op dat vlak geldende normen en waarden in je land van herkomst.

Wat betreft de strenge maatschappelijke regels rond sociale omgang met meisjes, verklaar je dat je hierdoor reeds een concreet probleem hebt gekend (CGVS, pg 13). Je werd betrappt toen je samen was met je nicht en jullie werden beiden geslagen (CGVS, pg 14 en 15). Het was evenwel merkwaardig dat je dit incident met je nicht niet op een enigszins coherente wijze in de tijd kon situeren. Je hebt geen idee in welk jaar dit gebeurde, maar je denkt dat het 3 à 4 jaar geleden is, dat het ongeveer een half jaar voor je vertrek uit Afghanistan gebeurde en dat het in de herfst van dat jaar was (CGVS, pg 14). Iets later stel je echter dat je denkt dat je Afghanistan verliet in de herfst omdat het toen de periode was van de maïs (CGVS, pg 17). Je situeert je vertrek uit je land van herkomst in het jaar 1399 (2020). Het kan onmogelijk kloppen dat je ongeveer zes maanden voor je vertrek, in de herfst, een probleem kreeg omdat je omging met je nicht en dat je tegelijkertijd ook in de herfst zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Deze discrepantie tast de geloofwaardigheid van het incident rond je nicht aan. Voor zover er nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan voornoemd incident, moet opgemerkt worden dat uit je verklaringen blijkt dat je geen actuele vrees meer koestert op deze basis (CGVS, pg 14 en 15). Je denkt niet dat je familie je zou vermoorden om deze reden. Je zou nog een zestal maanden in Afghanistan gebleven zijn na het incident en in deze periode zijn er geen verdere problemen meer geweest in dit verband. Je nicht is inmiddels getrouwd met een neef die [T.] heet (CGVS, pg 14).

Aangaande je vrees voor de taliban omdat zij op de hoogte zijn van je vertrek en je verblijf in Europa, moet vastgesteld worden dat je doorheen je verklaringen geen concrete indicaties aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de taliban je effectief zouden willen viseren bij terugkeer. Bovendien leg je volatiele verklaringen af over wat de taliban over je weten en hoe ze dit zouden weten. In eerste instantie verklaar je ondubbelzinnig dat het een concreet feit is dat je vader en je oom aan de taliban zegden waarom je vluchtte (CGVS, pg 9). Gevraagd om alles te vertellen wat je hierover weet, moet dan echter blijken dat je er verder niets over weet, maar dat je van je neef hoorde dat iedereen in het dorp op de hoogte is van je vlucht naar Europa (CGVS, pg 9). Even later haal je aan dat je ook de taliban vreest 'als ze zouden te

weten gekomen zijn dat ik gevlucht ben', hetgeen haaks staat op het gegeven dat het een concreet feit zou zijn dat je vader en je oom zelf de taliban op de hoogte brachten van je vertrek (CGVS, pg 13). Hiermee geconfronteerd, wijzig je je eerdere verklaring en zeg je dat je niet concreet weet of je vader en je oom het aan de taliban zegden of niet. Dit zou dan een veronderstelling van jou zijn geweest, maar dat blijft strijdig met je voorgaande verklaring dat het om een concreet feit zou gaan (CGVS, pg 15). Je zou je voorts louter op vage informatie van je neef baseren die zou horen zeggen hebben door dorpsgenoten dat de taliban het zouden weten dat je bent vertrokken, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat de taliban je in dat geval ook effectief iets zouden willen aandoen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stellen dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riepen daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit voorgaande blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient

geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kom je niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet op basis van je individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door jou neergelegde documenten, namelijk een kopie van je taskera, een kopie van een schoolattest, een kopie van een vaccinatiekaart, een kopie van de taskera van je vader, een kopie van het diploma van je vader en een kopie van een attest van zijn werk, wijzigen niets aan bovenstaande analyse aangezien ze geen informatie bevatten die rechtstreeks betrekking heeft op de door aangehaalde asielmotieven. Hierbij moet worden aangestipt dat je volgens je taskera op 11 sonbula 1383 (1 september 2004) en volgens je vaccinatiekaart op 30 sonbula 1383 (20 september 2004) bent geboren en dus op heden al meerderjarig zou zijn. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het profiel van je vader als leerkracht op zich niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, maar geen aanleiding geeft tot de toekenning van een beschermingsstatus in jouw hoofde. Uit je verklaringen blijkt immers geenszins dat je vader problemen zou kennen met de taliban omwille van zijn profiel als leerkracht. In dat verband stel je dat je vader zich conformeert aan de door de taliban opgelegde instructies (CGVS, pg 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikels 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het *"algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid"*.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze een lange periode in België geleefd heeft waardoor ze als ongelovige beschouwd zal worden door de taliban in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Ze meent dat hierdoor haar leven in gevaar zal zijn. Ze verwijst vervolgens naar verschillende nieuwsartikels, rapporten en arresten waarmee ze mee wil aantonen dat ongelovigen en verwesterde personen vervolgd worden in Afghanistan.

2.3. Ze stelt dat de commissaris-generaal een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het past te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Ze geeft vervolgens een theoretisch betoog over dit principe.

2.4. Ze wenst verder te onderstrepen dat ze sinds januari 2021 in België verblijft zodat ze de machtsovername van de taliban niet heeft meegemaakt. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal nooit specifieke vragen heeft gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of haar zichtbaarheid. Ze meent dat ze uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat haar jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat ze met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens verwijst ze naar het Nansen rapport.

2.5. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, arresten en nieuwsartikelen waarmee ze een beeld wil schetsen van de socio-economische, humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat uit deze informatie niet kan worden uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het volgens haar gerechtvaardigd om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

2.6. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.7. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- Asiel – Afghanistan: *"kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, NANSSEN"*, 18.10.2022;
- RTBF, *"L'Afghanistan aux mains des talibans : panique à Kaboul, les nouveaux maîtres sèment la terreur, les Afghans fuient"*, 16 août 2021;

- De Morgen, "Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit", 16 augustus 2021;
- VN, "Violences contre les civils en Afghanistan : record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021", 26 juillet 2021;
- De Tijd, "Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers", 16 augustus 2021;
- CGVS, "OPSCHORTING BESLISSINGEN AFGHANISTAN", 16 augustus 2021;
- UNHCR, "Position on Returns to Afghanistan", 17 augustus 2021;
- VRT NWS, "Regering komt met nieuwe cijfers: ons land evacueert zo'n 470 Belgen en verwanten uit Afghanistan", 18 augustus 2021;
- VRT NWS, "'Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen", 10 augustus 2021;
- The New York Times, "Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist", 17 augustus 2021;
- The Journal, "Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents", 20 augustus 2021;
- Het Laatste Nieuws, "Taliban staan niet langer toe dat Afghanen naar luchthaven Kaboel gaan om land te verlaten", 24 augustus 2021;
- RTBF, "Afghanistan: les talibans affirment avoir pris le contrôle de certaines parties de l'aéroport de Kaboul", 27 août 2021;
- VRT NWS, "Regering na stoppen evacuatie: 'Info gekregen dat aanslag dreigde', België contacteert mogelijke achterblijvers", 26 augustus 2021;
- RTBF, "Afghanistan : au moins 85 morts dans le double attentat à l'aéroport de Kaboul", 27 août 2021;
- Le Soir, "Double attentat à Kaboul: au moins 90 morts, les Etats-Unis «ne se laisseront pas intimider»", 27 août 2021;
- RTBF, "Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans?", 26 août 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 7 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

3.2. Op 14 juni 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- DASPA attest.

De verzoekende partij voert aan dat ze sinds januari 2021 in België woont, de taal zeer goed spreekt, zich altijd zeer goed heeft gedragen en DASPA lessen heeft gevolgd. Ze meent dat het past om hiermee rekening te houden en haar te erkennen als vluchteling. Ze is verder van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is. Ze citeert verder verschillende arresten van de Raad.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Op 29 januari 2021 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend. Zij was toen net zestien jaar oud. Zij werd ze op 6 oktober 2022 in het bijzijn van haar voogd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat ze de islam wil belijden op haar manier en hoe zij het ziet. Ze wil niet dat de manier waarop ze haar geloof moet belijden gedicteerd wordt door haar vader, de samenleving of door andere personen (NPO, p.12). Ze geeft als antwoord op de vraag hoe zij haar geloof praktiseert: *“ik volg de islam wel in die mate dat ik zelf het kan bepalen voor mij, wat volgen en wat niet, ik wil niet dat het van hogerhand verplicht wordt.”* (NPO, p.8). In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij verder op haar verblijf in België. In de aanvullende nota brengt ze een schoolattest bij. Tijdens de terechtzitting brengt ze naar voor dat ze een gematigde moslim is en dat ze hierdoor een risico loopt om te worden vervolgd in Afghanistan

Uit de motieven van de bestreden beslissing wordt geenszins betwist dat de verzoekende partij op zeventienjarige leeftijd haar praktijk om de islam te beleven gewijzigd heeft en dat ze de wijze van beleving zelf wenst in te vullen. *In casu* meent de verwerende partij dat er in hoofdte van de verzoekende partij bij

een terugkeer naar Afghanistan in gevolge haar 'gewijzigde' religieuze praktijk geen risico op vervolging zal lopen. Hieromtrent motiveert de verwerende partij: *"Hoewel het begrijpelijk is dat je meer persoonlijke vrijheid wenst dan wat mogelijk is op dat vlak in Afghanistan omdat je er de geldende maatschappelijke en religieuze waarden en normen en de eisen van je familie dient te respecteren, is dit feit op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Je kritiek beperkt zich tot de gestrengheid van de religieuze praktijk binnen jouw familie en in Afghanistan in het algemeen (CGVS, pg 12 en 13). Je vindt het namelijk niet kunnen dat je familie je zou verplichten om bijvoorbeeld vroeg in de ochtend te bidden omdat dit strenger is dan hetgeen de Koran voorschrijft (CGVS, pg 13). Ook ben je ertegen dat je verplicht naar de Koranschool moest gaan (CGVS, pg 13). Verder wens je de vrijheid te hebben om meisjes te ontmoeten (CGVS, pg 13). Je kan verder geen concrete voorbeelden meer geven van elementen van de religieuze praktijk van jouw familie die volgens jou strenger zijn dan de voorschriften van de Koran (CGVS, pg 13). Je uit geen fundamentele bezwaren tegen de religie op zich. Je beschouwt jezelf nog steeds als moslim. Noch voer je fundamentele bezwaren aan tegen het gebed op zich of andere onderdelen van de religieuze praktijk zoals de ramadan of religieuze feesten zoals de eid (CGVS, pg 8, 12, 13). Je neemt immers, weliswaar in beperkte mate, zelf nog deel aan deze aspecten van de religieuze praktijk. Je stelt dat je enkele keren je gebed deed sinds je aankomst in België en dat je enkel naar de moskee ging bij de eid, maar je verzet je op zich dus niet tegen het gebed op zich (CGVS, pg 8, pg 12). De ramadan volgde je nog, maar je was minder strikt hierin dan hoe dit in Afghanistan zou zijn (CGVS, pg 13). Hieruit blijken geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen die dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan. Aanpassingen om zich aan bepaalde culturele en religieuze standaarden of normen te conformeren, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Er kan bijgevolg van je verwacht worden dat je je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Eenzelfde redenering geldt wanneer het gaat over sociale omgang met meisjes, hetgeen als zeer ongepast wordt beschouwd in Afghanistan. Ook hier zal je je moeten aanpassen aan de op dat vlak geldende normen en waarden in je land van herkomst."*

6.2. Vooreerst worden er een aantal vervolgingsgronden nader gedefinieerd.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van*

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80). Ook afvalligheid is aan te merken als een 'geloofsovertuiging'. Vreemdelingen die vrezen voor vervolging om hun afvalligheid, worden dus beschermd door artikel 1A, aanhef en onder (2), van het Vluchtelingenverdrag, artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, omvat blijkens de tekst van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder b van de Kwalificatierichtlijn namelijk ook het recht om niet meer een godsdienstige overtuiging of een andere beleving van zijn godsdienstige overtuiging te hebben. Afvalligheid betekent in het kader van het vreemdelingenrecht dat een vreemdeling zich heeft afgewend van het geloof waarmee hij is opgegroeid, dat hij eerder heeft aangehangen of waarbij hij in de ogen van zijn sociale omgeving of de overheid aangesloten behoort te zijn. De risico's die een verzoeker om internationale bescherming loopt, hangen af van hoe anderen, vaak uit de 'oude' geloofsgemeenschap, in het land van herkomst hem en zijn gedragingen zien.

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

6.3. Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name

wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.4. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken

(EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit de bovenstaande landeninformatie kan voorts worden afgeleid dat personen die een vorm van de islam beleven die niet overeenstemt met de visie die de taliban of ISKP op de religieuze beleving van de islam hebben, het slachtoffer kunnen worden van vervolging door deze groeperingen en dus het risico lopen op sancties of geweld in Afghanistan door deze groeperingen. Deze sancties of geweld kunnen eveneens uitgaan van de families of de omgeving van de personen die een andere blik hebben op het belijden van de islam (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 72-73).

6.5. *In casu* verklaart de verzoekende partij Afghanistan te hebben verlaten wegens een veranderde blik op de wijze van het belijden van haar geloof, zelfs voor de machtsovername door de taliban van Afghanistan (NPO, p.8) en geeft ze aan op welke wijze haar geloofspraktijk gewijzigd is. Uit haar verklaringen blijkt geenszins dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan als ‘afvallige’ beschouwd werd. Echter was de verzoekende partij nog minderjarig, en ging ze naar de madrassa zoals haar ouders haar opgedragen hadden. De verzoekende partij haalt wel aan dat haar geloofspraktijk in België gewijzigd is en dat ze op deze wijze haar geloof wenst te beleven. Ter terechtzitting herhaalt de verzoekende partij dit in het Frans.

Bijgevolg bevindt men zich in een situatie waarbij de verzoekende partij buiten haar land van herkomst haar geloof op een andere wijze is gaan beleven, zonder dat zij reeds omwille hiervan in de negatieve belangstelling staat van een actor van vervolging. In dat geval komt de vraag op of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst wel in de negatieve belangstelling van een actor van vervolging komt te staan. Omdat van een vreemdeling van wie de geloofsovertuiging geloofwaardig wordt geacht, niet kan worden gevraagd dat hij zich om vervolging te voorkomen in het land van herkomst terughoudend opstelt, is het in zulke gevallen wel van belang om de geloofwaardigheid van de ‘afvalligheid’, in casu de nieuwe wijze waarop de verzoekende partij haar geloof belijdt, te onderzoeken en te beoordelen. Aldus moet de geloofwaardigheid van de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt ook worden onderzocht en beoordeeld.

Verder zijn voor het onderzoek naar en de beoordeling van de geloofwaardigheid van huidig asielrelaas waaraan de verzoekende partij een gewijzigde vorm van geloofsbeleving ten grondslag heeft gelegd, de beschikbare informatie over het land van herkomst en de daar te lopen risico's ook relevant. Voor het onderzoek naar de inwilligbaarheid van een asielaanvraag is er namelijk een onverbreekelijke samenhang tussen het onderzoek naar het asielrelaas, de verklaringen die zij daarbinnen aflegt, en het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst.

In casu wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk vragen stelt over hoe de verzoekende partij haar geloof belijdt maar dit eerder open vragen zijn die niet specifiek ingaan over hoe zij haar geloof op heden beleeft of invult. Hoewel de verzoekende partij vandaag meerderjarig is, was zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud slechts zeventien jaar oud. De graad van

medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet echter worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR *“Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, *quod in casu* op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Zoals hoger aangehaald heeft de verzoekende partij spontaan tijdens het persoonlijk onderhoud elementen bijgebracht die betrekking hebben op de wijze waarop zij haar geloof belijdt. Op basis van voormelde verklaringen kan in navolging van de commissaris-generaal inderdaad aangenomen worden dat de verzoekende partij voorhoudt dat ze overstapt van haar oude geloofsovertuiging naar een, voor haar nieuwe, praktijk van de islam. Ze geeft immers aan, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, dat ze haar eerder verrichte geloofsactiviteiten of tradities die samenhangen met de wijze waarop ze voorheen uiting diende te geven aan haar geloof heden op een andere en vrijere wijze invult. Wanneer de verzoekende partij deze vragen beantwoordt heeft, heeft de verwerende partij niet verder naar verduidelijkingen en aanvullingen gevraagd. De commissaris-generaal had *in casu* meer concrete vragen moeten stellen over de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt alvorens te stellen dat: *“Hieruit blijken geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen die dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan.”* Bovendien moet worden opgemerkt dat het geenszins nodig is dat de verzoekende partij zich diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen zou moeten hebben eigen gemaakt. Het is immers volgens het Hof niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49). Voorts mag de verwerende partij van een vreemdeling niet verlangen dat hij zich, om vervolging te voorkomen, terughoudend zal opstellen bij de uitoefening van zijn geloofwaardig geachte geloofsovertuiging in het land van herkomst (zie ook de arresten van het Hof van Justitie van 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, ECLI:EU:C:2012:518, punten 70-71, en van 4 oktober 2018, Bahtiyar Fathi, ECLI:EU:C:2018:803, punten 86-88).

Zoals volgt uit artikel 10, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn, die omgezet is in artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet, is het bij de beoordeling of de vrees van de vreemdeling voor vervolging gegrond is, niet relevant of de vreemdeling zelf daadwerkelijk godsdienstige overtuigingen heeft die aanleiding geven tot vervolging, als deze overtuigingen hem door een actor van de vervolging worden toegeschreven. Als die actor, bijvoorbeeld de autoriteiten van een land van herkomst, de vreemdeling ziet als afvallige, doet het niet ter zake of die vreemdeling daadwerkelijk afvallig is.

Als een verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard dat hij heden zijn geloof op een andere wijze uit en beleeft, moet de commissaris-generaal daarom ook altijd beoordelen of het aannemelijk is dat de verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling omdat hem door een actor van vervolging afvalligheid wordt toegedicht. De commissaris-generaal moet dit beoordelen aan de hand van de verklaringen van de vreemdeling in het licht van wat over het land van herkomst in algemene zin bekend is.

In casu neemt de verwerende partij het standpunt in dat het wel geloofwaardig is dat de verzoekende partij haar geloof op andere manier belijdt, maar er werd niet grondig onderzocht of zij omwille hiervan als ‘afvallige’ zal worden aangemerkt door de Afghaanse gemeenschap. De verwerende partij heeft niet grondig onderzocht of de verzoekende partij bij terugkeer een risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling wegens toegedichte afvalligheid. Nochtans gaven haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud daarvoor wel aanleiding. De verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij de ramadan op minder strikte manier toepast, dat zij beperkt naar de moskee gaat, vrijheid wenst om met meisjes om te gaan, tegen de verplichting is om naar de koranschool te gaan of het gebed in de vroege ochtend. De verzoekende partij klaagt terecht dat de verwerende partij haar verklaringen over haar gedragingen, gewijzigde geloofspraktijk en haar lange verblijf buiten Afghanistan onvoldoende in onderlinge samenhang

heeft betrokken in haar oordeel, die verwerende partij beter had moeten onderzoeken - in het licht van wat bekend is over Afghanistan – en motiveren waarom zij het niet geloofwaardig acht dat de vreemdeling in Afghanistan problemen zal ondervinden door de gestelde toegedichte afvalligheid.

Des te meer omdat de commissaris-generaal niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Ghalanay, district Deh Bala in de provincie Nangarhar. Uit de door de commissaris-generaal bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in deze provincie een verhoogde aanwezigheid is van terreurorganisatie ISKP. ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Nangarhar aanwezig zoals Tehrik-i Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen. Deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 156-161; EUAA “*Guidance note: Afghanistan*”, april 2022, p. 136-137). Uit de door beide partijen bijgevoegde landeninformatie blijkt eveneens dat ISKP personen die een “onpure” vorm van de islam beleven, door hen beschouwd worden als afvalligen en dus een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico lopen op ernstige schade (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p.72-73).

6.6. Het voorgaande in acht genomen stelt de Raad vast dat in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens afvalligheid, of minstens een toegeschreven afvalligheid bij een terugkeer naar Afghanistan, te kunnen vaststellen. Er moet tevens worden onderzocht door de commissaris-generaal of de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof op heden invult aanleiding kan zijn om in Afghanistan als afvallige beschouwd te worden. De Raad verkeert in de actuele stand van zaken, gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, niet in de mogelijkheid om deze beoordeling zelf op een grondige wijze te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, mede gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS